

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 9 (180)
ВЕРЕСЕНЬ
2019 РОКУ



XXV СВІТОВА П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ЗІБРАЛА В КАНАДІ ПАСТОРІВ З 70 КРАЇН СВІТУ

«Дух Святий сьогодні» — саме під таким гаслом у м. Калгарі (Канада) 26-29 серпня пройшла XXV Світова п'ятидесятницька місіонерсько-пас-торська конференція.

Україну на ній представляв директор департаменту місіонерського служіння УЦХВЕ Микола Синюк.

Столиця штату Альберта гостинно приймала представників із близько 70 країн світу. Понад чотири тисячі делегатів зібралися у центральній частині міста в просторій конференц-залі готелю «Гілтон», що на центральній пішохідній вулиці м. Калгарі.

Центральною ідеєю проповідей, семінарів, секційних засідань було: тільки у співпраці з Духом



Святим ми зможемо втілити у реальність Велике доручення Господа нашого Ісуса Христа. Тільки Дух Святий готує зміни, творить нове, дає мужність

проповідувати не поверхнєве, але чисте Євангеліє, дарує радикальну посвяту і сміливість.

Спікер д-р Принц Гунератнам сказав, що тема конференції була відповіддю на виклики, з якими стикаються учні Ісуса Христа.

«Ми живемо у світі, який переживає біблійні пророцтва кінця часів, — наголосив він. — Якщо колись буде час, коли нам потрібне помазання Святого Духа, то саме зараз він і є. Ми живемо у складні дні: сатана знає, що Господь скоро прийде. І кожен може стати жертвою, якщо нас не наповнить Святий Дух».

За словами д-ра Гунератнама, повнота Святого Духа допоможе християнам триматися осторонь гріха: «Ми стикаємося з духовними битвами, що набагато виходять за рамки людських здібностей. Святий Дух, як обіцяє Небесний Батько, — дає

нам змогу перемагати в таких битвах».

Давид Йонг, пастор з південної Кореї, підкреслив: «Три характерні риси мають супроводжувати нашу проповідь і служіння — сповнення Святим Духом; Христос — у центрі; і глибоке молитовне життя. Без цього я не уявляю свого життя в церкві. Коли я молюся, Бог вирішує проблематичні питання в служінні без мого особистого втручання, а тому в мене немає конфлікту з церквою. Потрібно дозволити потужному вітру Духа робити те, що тільки Він зможе зробити», — підсумував пастор.

Під час роботи конференції відбулися зустрічі завідувача департаменту місіонерського служіння УЦХВЕ Миколи Синюка із представниками місіонерських служб різних країн, зокрема з Бредом Вальцом, головою правління західного регіону Асамблеї Божої в Америці.

100 ТИСЯЧ ОСІБ ВІДВІДАЛИ КРУСЕЙД У КАЛІФОРНІЇ

100 тисяч осіб відвідали крусейд в американському штаті Каліфорнія (крусейд — це місіонерська поїздка, під час якої відбуваються християнські зібрання).

Пастор Грег Лорі виступив із посланням під назвою «Щастя, надія та рай». У своїй проповіді служитель, зокрема, зазначив: «Не покладайтеся на технології. Не покладайтеся на матеріальні речі. Не покладайтеся навіть на релігію. У Надії є ім'я — Ісус Христос. Він тут із нами, і Він готовий змінити хід вашого життя».



Понад вісім тисяч людей навернулися до Бога в результаті крусейду. Про це інформує сайт Global Christian Support.

ОЛЕКСАНДР ПОПЧУК: «ЗА ТРИ РОКИ КІЛЬКІСТЬ ЦЕРКОВ В ЕФІОПІЇ, З ЯКИМИ МИ СЛУЖИМО, ЗРОСЛА УДВОЄ»

У вересні директор департаменту благовісту УЦХВЕ Олександр Попчук разом із дяконом Київської церкви «Божий мир» Гірумом Бекеле Асфая здійснив двомісячну місіонерську поїздку до Ефіопії. Мета поїздки — викладання в біблійній школі та проведення конференцій.

Спільний проект українських священнослужителів та ефіопської діаспори в Україні дає добрий результат — церкви зростають, пастори набирають досвіду, ім'я Господнє прославляється!

«Три роки тому, коли ми розпочинали це спільне служіння, у братстві п'ятидесятників, яке запросило нас до співпраці, налічувалося 18 церков. Рік тому брати повідомили, що церков уже 26, а на сьогодні відкрито 41 церкву. Тобто кількість церков зросла удвоє», — розповідає Олександр Іванович.

Український спікер поділився на пасторській



конференції досвідом служіння та провів для місцевих служителів навчання з пневматології, герменевтики та відкриття нових церков.

«Бог нам допомагає і благословляє. Є багато чудес і знамень. П'ятидесятники Ефіопії передають братству в Україні велике вітання!».

chve.org.ua.

«НАВІКИ ХРИСТІВ»

Під таким гаслом церкви Одещини провели 7 вересня свято водного хрещення.

Урочисте богослужіння за багаторічною традицією проходило на березі Олександрівського водосховища в селищі Олександрівка.

Зі словами настанов до охрещуваних звернулися їхні пастори: Віктор Марченко, пастор Одеської церкви «Віра, Надія, Любов», Леонід Вітюков пастор церкви «Блага Звістка», а також старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Сергій Крученко, пастор церкви «Життя у Христі» з м. Чорноморська.

Після спільної молитви охрещувані, зодягнені в білий одяг, урочисто проголосили перед Богом і людьми своє тверде рішення йти за Христом. Усвідомлюючи себе послідовниками Ісуса Христа, вони уклали заповіт з Господом, пообіцявши служити Йому добрим і чистим сумлінням та виконувати Боже призначення у своєму житті. Тож із води виходили вже нові люди — мертві



для гріха, але живі для вічного життя у Христі.

Це радісна подія для всіх: рідних, близьких, братів і сестер у Христі, а особливо для тих, хто приймав хрещення. Радість в очах охрещених, усмішки рідних, братів і сестер доповнювалися щирими привітаннями з цим важливим і відповідальним кроком у їхньому житті.

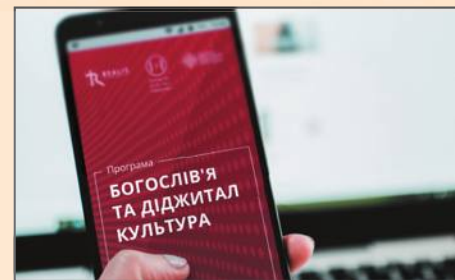
Легкістю на душі та піднесеним настроєм закінчилося святове служіння, адже Царство Боже поповнилося новими громадянами.

Юлія Казнівська.
м. Одеса.

В УКРАЇНІ НАВЧАТИМУТЬ ЦИФРОВОГО БОГОСЛОВ'Я

В Україні вперше навчатимуть цифрового богослов'я. Заняття фокусуватимуться на дослідженні впливу цифрової культури (зокрема, соціальних мереж) і технологій на суспільство, Церкву і сприйняття священних текстів, а також на засвоєнні нової філософії євангельської проповіді людям, які перебувають під впливом діджитал-культури.

Окрім того, студенти програми «Богослов'я та діджитал-культура» вивчатимуть біблійну теологію з позицій сучасного світогляду та міркуватимуть про християнське життя і місію в контексті цифрової культури.



Освітня програма розрахована на пасторів, священників, місіонерів, проповідників, фахівців у сфері цифрових технологій, релігієзнавців та науковців, а також широкое коло християн.

Лекторами програми стануть фахівці з України, Ірландії та Великобританії. Про це повідомляє сайт «Релігія в Україні».

«УСПІХ МОЛИТВИ ЗА БРИТАНІЮ – В ОДНОДУШНОСТІ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН»

31 серпня 2019 р. у Великій Британії на Лондонському стадіоні Вемблі святкували Національний день молитви, який зібрав тисячі віруючих британців та гостей з усього світу. «Зціли народ – візьми вогонь!» – так звучала основна тема урочистого зібрання.

Від імені української делегації до учасників національної молитви за Британію звернувся старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко. «Ми глибоко переконані, що сила молитви – в єдності та однодушності. Ісус тричі молився про єдність народу, щоб були всі єдині. На превеликий жаль, мало хто чує ці слова. Успіх молитви за Британію – в однодушності євангельських християн... Ми в Україні це зрозуміли, і цього бажаємо вам»,

– наголосив Михайло Степанович. Був презентований також коротенький відеоролик про те, як проходять дні молитви за Україну впродовж останніх чотирьох років. Після цього всесвітньо відомий євангеліст, президент Міжнародної місії Eurovision Девід Хасавей, який щороку відвідує Україну та активно допомагає в праці на духовній ниві, представив українського єпископа перед зібранням. Після схвальних оплесків він проінформував британців про успіхи, які, завдяки єдності народу, останнім часом переживає Україна. «Завдяки єдності ми мали там загальнонаціональний День молитви, який викликав чудову реакцію всієї країни. Президент та члени уряду були на молитовному сніданку. Уся країна об'єдналася!.. Країна, яка багато років була комуністичною, в якій заарештовували за Євангеліє, сьогодні стала першою в Європі християнською нацією, яка об'єдналася». Один із служителів зазначив, що Михайло Паночко – голова найбільшого п'ятидесятиницького

дав деякі настанови щодо того, як зробити молитву успішною. «Ми передаємо вам щирі привіти від євангельських християн України. А ще хочемо подякувати брату Хасавею за те, що він дуже допоміг нам у проведенні Дня молитви в Україні. Ми щиро вдячні Богові за британських мужів віри. Пам'ятаємо Вікліфа, який переклав Біблію на англійську мову, пам'ятаємо потужне пробудження часів Джона Веслі і його рідного брата Чарльза, пісні яких співають по всьому світу. Пам'ятаємо потужного проповідника Чарльза Сперджені а великий вклад Англії в євангелізацію багатьох країн. Ми приїхали молитися з вами і дуже хотіли б, щоб Англія й надалі була передовою країною у справі євангелізму. Всяка криза починається з кризи духовної. Нам треба лікувати духовну кризу. І для цього ми всі тут, щоб звертатися до Того, Хто сказав: «Просіть і буде вам дано». І в Біблії сказано, що «багато може ревна молитва праведного». Щоб наша молитва була почута, найперше потрібна однодушність. Бо так написано: «Всі вони були однодушно в день П'ятидесятниці». Друге – потрібно бути ревними молитовниками за свою країну. І невідступними. Бог відповідає на щирі і ревну молитву.



І третє: Бог чує праведників. І нам, християнам, потрібно освячення. Освячення і ще раз освячення. Ці три речі разом дадуть вогонь для Британії. Не дим, а вогонь! Вогонь Святого Духа! Тільки Він може запалити людські серця». Михайло Степанович дякував Богові за Британію, за її вклад у справу євангелізації. Також просив прощення за гріхи народу, за відступ від Слова Божого, молився за пробудження народу, за єдність серед євангельських християн, за те, аби вогонь пробудження знову запалав з такою силою, як за часів Джона Веслі... «Ісусе, благослови Британію! Ісусе, зціли Британію! Ісусе, підними Британію – дітей, молодь, старше покоління. Бо Ти грядеш...», – просив єпископ з України, благословляючи Британію.

Олександр Геніш.



АНАТОЛІЙ КОЗАЧОК: «МІНІСТР МВС АРСЕН АВАКОВ ПОЧУВ АРГУМЕНТИ РАДИ ЦЕРКОВ, І РОЗМОВА ВИЙШЛА ДОВОЛІ КОНСТРУКТИВНОЮ»

17 вересня Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій зустрілася з міністром внутрішніх справ України Арсеном Аваковим.

Серед розглянутих питань, окрім забезпечення релігійного миру (недопущення провокацій та ворожнечі на релігійному ґрунті), йшлося про шляхи взаємодії в соціальній сфері. Зокрема, служителі говорили про необхідність забезпечити безперешкодне функціонування центрів реінтеграції та адаптації нарко- та алкозалежних осіб, що діють на базі Церков. «Ми говорили про те, що виникла необхідність запобігати будь-яким зловживанням з боку поліції, наприклад, при перевірках центрів реабілітації, – розповідає перший заступник старшого єпископа УЦХВС Анатолій Козачок. – Також порушили питання щодо «медичного канабісу» (простіше кажучи, марихуани), наголосивши на тому, що при прийнятті будь-яких законодавчих актів потрібні всебічні і ретельні консультації, щоб не допустити прийняття

законодавства, яке могло би легалізувати наркотик не в суто медичних потребах, а зробити його доступним, так би мовити, для широкого вжитку», – підкреслює єпископ. Директор департаменту соціального служіння УЦХВС Рустам Фатуллаєв поінформував про капеланське служіння у поліції (воно тільки на початках) та в національній гвардії і ЗСУ (тут досвід досить переконливий). А також подарував символічний подарунок – кепку капелана. Ще одне актуальне питання, яке члени Ради Церков порушили перед міністром МВС, – включення до шкільної програми старших класів предмету «Правила дорожнього руху». «Мова йшла також про те, щоб дозволити батькам, які мають особистий автомобіль, бути інструкторами для своїх дітей. Екзамени на водіння вони здаватимуть на загальних підставах. Таким чином, закінчуючи загальноосвітню школу, випускники вже зможуть мати водійські права», – розповідає Анатолій Козачок. За його словами, під час розмови з Арсеном Аваковим було розглянуто цілу низку інших актуальних питань.



ФІНСЬКА СПІВАЧКА ТА ЄВАНГЕЛІСТКА НІНА АСТРОМ ПРОВЕЛА МАЙСТЕР-КЛАС ДЛЯ ЛІДЕРІВ ПРОСЛАВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ



В Україну Ніна Астром, відома християнська співачка з Фінляндії, лауреатка Євробачення, приїхала як євангелістка вже 11-й раз. Команда фінських євангелістів кожен свій приїзд (раз на кілька років) успішно служить у виправних колоніях, проводить євангелізаційні служіння в церквах. У суботу, 14 вересня, в Київській церкві «Скинія» Ніна провела євангелізацію та навчання для служителів прославлення. Тема майстер-класу: «Як бути голосом Божим на сцені».

Гостя ділилася досвідом того, як виконавець пісень, музикант може говорити слухачам те, що Бог бажає сказати. Корисним цей виступ був керівникам молоді, лідерам прославлення та усім, хто бачить себе у публічному служінні. Професійна співачка та віруюча людина, яка вже 40 років слідує за Ісусом, Ніна свого часу відчула покликання служити ув'язненим в тюрмах. І робить це досить успішно – як у себе на батьківщині, у Фінляндії, так і в інших країнах, зокрема в Україні. Під час нинішнього місіонерського приїзду, за рішенням департаменту соціального служіння УЦХВС, Ніна Астром провела низку євангелізацій у виправних колоніях Запорізької області. «Ми вже маємо чудові відгуки як від засуджених, так і від адміністрації, – розповідає представник департаменту В'ячеслав Когут. – Метою благодійних концертів у виправних колоніях є як проповідь Євангелія, так і підтримка служіння наших братів на місцях (у цій поїздки нас супроводжували керівник тюрмного служіння в області Ігор Монченко та керівник служіння реабілітації Богдан Гаврилюк). Зокрема, міжнародна команда відвідала виправні колонії в селищі Кам'яне, містах Мелітополі, Бердянську та в Орахівському районі». За словами В'ячеслава, свій багатий досвід служіння Ніна Астром та її колеги (як із Фінляндії, так і з Прибалтики, Білорусі) мають бажання передавати молодим служителям, а тому відкриті для спілкування.

chve.org.ua.



ШЛЮБИ ВИДАТНИХ: ПІДВОДНЕ КАМІННЯ НА ШЛЯХУ СЛУЖІННЯ

Нам здається, що видатні християнські діячі жили ідеально і їх сімейне життя було взірцем. Насправді ж вони були такими самими людьми, як і ми. Вони теж мали спокуси і випробування, теж помилялися і сумували.

Тому погляньмо на них як на простих смертних, не применшуючи їхньої значимості й великої праці.

Іхнє життя, як і наше, складалося з буденності. Вони боролися з такими ж проблемами, як і ми. Проте вони боролися. Робили все можливе (хоч і не завжди успішно), щоб їхнє життя та їхні шлюби були до вподоби Богові.

Мартін і Каті Лютери

Для них обох перший рік спільного життя був повний випробувань. Мартін писав: «Поки я не одружився, ніхто не прибирав мого ліжка цілий рік. Від мого поту солома в матраці стала гнити. За день я так виснажувався, що падав на ліжко, ні про що не думаючи». І от цьому настав кінець. Каті навіть дала йому подушку.

Якщо хтось прожив на самоті так довго, як Мартін, йому буде нелегко зважати на думку іншого. Але Каті була рішучою. Якось коли він зібрався на весілля до друга, Каті влаштувала справжній скандал. У місцевості, де мало відбуватися весілля, орудували ватаги повстанців, які прагнули крові Лютера. Каті вважала, що їхати туди – безумство. І Лютер змирився. Не поїхав.

Але найбільшим випробуваннями для Мартіна стало вирішення фінансових питань. Він ніколи не мів розпоряджатися грошима і казав: «Бог розділив людську долону на пальці, щоб між ними могли провалюватися монети». Коли Каті взялася за фінанси, видатки стали жорстко контролюватися. Як пише один із біографів, бережливість фрау Лютер дозволила їхній сім'ї «накопичити значні статки усупереч безпринципній щедрості й гостинності чоловіка». Чоловік любив запрошувати в дім студентів, але Каті наполягла, щоб вони платили за харчування й житло, якщо мали намір залишитися надовго.

У монастирі Лютер приривчався до



самотності, але Каті це не подобалося. Розповідають, що він якось на три дні зачинився у своєму кабінеті, поки Каті не виламала дверей. Мартін невинними очима подивився на дружину і сказав: «Для чого ти це робила? Я ж нічого поганого не робив».

Каті постійно бракувало спілкування з чоловіком, а йому не вистачало тиші в гамірному домі, у якому, окрім шістьох дітей Лютерів, жило близько десятка Мартінових осиротілих племінників та племінниць, а також безліч студентів та гостей. Лютер казав: «Усе моє життя – терпіння», хоча й визнавав, що ця риса не була його чеснотою. «Мені треба бути терпеливим з папою; мені треба бути терпеливим з єретиками; мені треба бути терпеливим зі своєю сім'єю, мені навіть треба бути терпеливим із Каті». Але Каті доводилося виявляти значно більше терпіння до свого геніального чоловіка. У нього був дуже нестійкий темперамент. Погане здоров'я часто наводило на нього меланхолію. Каті терпеливо лікувала його й напрочуд добре справлялася з величезним домашнім господарством.

Вона вирощувала овочі й фрукти, вирощувала й ловила рибу у своєму ставку. У господарстві були свині, корови і телята, а також кури, голуби, гуси й пес. І все це було на Каті. У листі до друга Мартін писав: «Каті шле тобі вітання. Вона засіває наші поля, пасе нашу худобу, торгує. У перервах стала читати Біблію».

Іноді під час неформальних бесід, які заводили за столом студенти чи викладачі, мова Мартіна ставала різкою і навіть грубою. Тоді Каті обривала його: «Припини. Це вже занадто».

Сварки в їхньому домі були частим явищем. «Але подумайте, – казав Мартін, – скільки разів сварилися Адам і Єва за свої дев'ятсот років життя. Вона йому: «Ти з'їв яблуко». А він: «Та ти ж сама мені його дала!».

Попри суперечки шлюб Лютерів був щасливим. Проживши в шлюбі 20 років, колишній монах ще більше став цінувати подружнє життя. «Мати в шлюбі мир і любов – це дар, який можна порівняти лише з осягненням Євангелія», – сказав одного разу Мартін. І ніхто не стане заперечувати, що Лютери мали цей дар.

Келвін і Гарріет Стоу

На відміну від Каті Лютер, героїню наступної оповіді важко назвати зразковою господинею. Ось що писав їй в одному з листів її чоловік: «Я за природою своєю дуже впорядкована людина. Усе, що лежить не на місці, мене страшно гнітить. А тобі це відчуття взагалі незнане... За природою своєю я людина, яка надає величезного значення дрібницям, а ти принципово нехтуєш. Цим ти іноді завдаєш мені неймовірних страждань, навіть не підозрюючи про це. Ти береш мої газети і розкидаєш їх по підлозі або згрібаєш в одну купу, яку навалюєш на мій робочий стіл, і він після цього виглядає так, як розтопані кишки здохлої курки».

Мало хто знає ім'я цього чоловіка, а звали його Келвін Стоу. Проте ім'я його дружини повсюдно зване. Вона – Гарріет Бічер-Стоу, відома письменниця, авторка «Хатини дядька Тома».

Щоб хоч якось оправдатися, вона щиро писала своєму коханому з місця відпочинку, де зміцнювала своє слабке здоров'я: «Мій любий, я багато думала про випробування, які випали на твою долю. І дуже шкодую – ну що в тебе за дружина! Я щодня молю Бога, щоб Він підправив моє здоров'я. Якби я тільки була вдома, то витирала б пил і мила підлоги. І читала б картоплю».

Однак дуже сумнівно, щоб Гетті Стоу, опинившись удома, витирала пил, не кажучи вже про підлогу й картоплю. Одного разу, коли чоловік кудись поїхав, вона написала йому: «Я почувуюся вдома, як у в'язниці».

Келвін Стоу теж не був майстром на



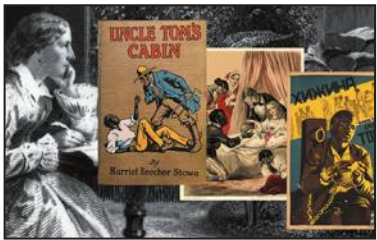
всі руки. І Гарріет було дуже важко звикнути до цього, тому довелося дечому навчитися самій. Проте це її не розчарувало. Вона була впевнена, що вийшла заміж за талановитого вченого, який робить блискучу академічну кар'єру. Їхньою весільною подорожжю була поїздка на конференцію, на якій чоловік виступав із доповіддю про систему освіти в Пруссії.

Келвін був винятково ерудованою

людиною, але його таким майже ніхто не знав. Навіть більшість біографів Гарріет писали про нього як про «ненажерливого, сором'язливого й ледачого неврастеніка, який ніколи нічого не міг зробити у важкій ситуації, та й взагалі не був здатний довести до кінця хоч що-небудь».

Може, так воно й було. Незграбний і пасивний, він часто піддавався поганому настрою. Похмурий, він замикався у своїй кімнаті й не виходив звідти годинами. Фінансове становище семінарії, у якій викладав Келвін, погіршилося, тому Гарріет стала писати статті в різні видання, чим значно покращила їхній сімейні статки. Мати Келвіна, яка приїхала до них, щоб допомогти доглядати за дітьми, аж ніяк не сприяла зміцненню шлюбу. Вона постійно критикувала Гарріет, тому Келвін бачив усе, що робила його дружина, у викривленому світлі.

Проте Келвін і Гарріет всім силами намагалися підтримувати один одного у важкій хвилині життя. Він надихав її, коли, здавалося, натхнення покидало жінку. У той час, коли жінки відігравали другорядну роль у сім'ї та суспільстві, йому було нелегко жити в тіні слави дружини, особливо після того, як світ побачив її геніальний твір «Хатина дядька Тома».



Хоча сама вона стверджувала, що була лише інструментом, а книгу написав Сам Господь, нею захоплювалися і літератори, і політики обох Атлантики: від Діккенса до Твена й від королеви Вікторії до Лінкольна. Лінкольн навіть вважав, що це саме вона розпочала громадянську війну. А Келвін? Іноді можна було бачити, як він понуро плівся за нею на лекціях і бенкетах.

З Англії він писав друзям: «Дружина все це переносить чудово. Вона скромна, благочестива, ніжна й любляча, як завжди. Щодо мене, то я до смерті стомився від такого життя».

Проте вони завжди намагалися відновити мир у стосунках. В одному з листів Гарріет пише: «Коли є прагнення до взаємної поваги й таких почуттів, як у нас, – бо ми ж так любимо один одного, – добре, що ми можемо змінювати один в одному те, що нам важко терпіти. Я можу допомогти тобі стати добрішим і стриманішим. А ти мені – більш відповідальною й акуратною».

Кожен із них додавав іншому сили. І, ймовірно, ні йому, ні їй не вдалося б досягти того, що вони досягли, без взаємної підтримки.

Джордж і Мері Мюллери

Життя віри було для Джорджа настільки захопливим, що він забував навіть про те, що от-от стане батьком. Правда полягала в тому, що він просто не хотів про це думати. Вагітність Мері тривожила його. Ще до одруження він побоювався, що шлюб відверне його від служіння, а тепер думає, що дитина стане йому на заваді у виконанні Божої волі. Дитятко народилося мертвим, і одразу ж після пологів Мері серйозно захворіла. Джордж відчув, що в цьому винен він особисто, оскільки боявся стати батьком. «Життя моєї дорогої дружини висіло на волоску. І я зрозумів, що це покарання, на яке я заслуговував».

Коли криза минула, Джордж став замислюватися про нове служіння. Прослухавши два роки священником у маленькій церкві в містечку Тейнмауті і довішши кількість членів громади з 15 до 50, Джордж написав у своєму щоденнику: «Сьогодні я усвідомив, що моє місце – не в Тейнмауті й що потрібно поїхати звідси».

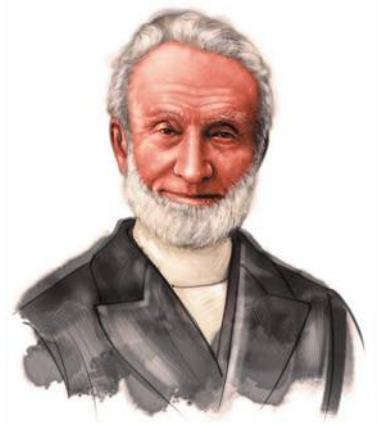
І подружжя перевезло свої скромні пожитки до Бристольа, який став їхнім

місцем проживання до кінця днів. У той час Мері знову була вагітна. І цього разу Джордж дуже хвилювався за неї. Не тільки тому, що перші пологи були важкими, але й тому, що в Бристолі почалася епідемія холери. Як писав один з очевидців, «похоронний дзвін звучав безперервно». Люди натовпами йшли в церкву. Навіть молитовні зібрання о шостій ранку були переповнені – люди молилися за припинення епідемії. Джордж відвідував хворих, удень і вночі приймав людей, безперервно перебуваючи в контакті з носіями інфекції. Це не могло не впливати на стосунки подружжя.

Коли в Мері почалися пологи, Джордж провів у молитві всю ніч. Він молився не тільки за Мері, але й за дитину, яка мала народитися. Наступного дня на світ з'явилась маленька Лідія Мюллер. Це єдина дитина Мюллерів, яка залишилася живою. Через 18 місяців у них народився хлопчик Ілля, який невдовзі помер від пневмонії, тоді як великий муж віри молився не про зцілення сина, а лише за те, щоб Бог дав сили дружині перенести це важке випробування.

У самого Джорджа теж були серйозні проблеми зі здоров'ям – зі шлунком, ще він страждав від нервових розладів. Один з біографів назвав це «природною дратівливістю» й додав, що Джордж «не завжди приймав дурнів із радісною усмішкою на обличчі». У своєму щоденнику Джордж іноді зачіпає цю тему: «Останні три дні я мало спілкувався з Богом, а тому був духовно слабким і часто переживав роздратування й гнів».

Ще одною важливою проблемою для Джорджа й Мері було визначитися – вирушати їм в іншу країну місіонерами чи ні. Джордж завжди хотів стати місіонером. І Мері не була проти цього. Та коли випала така можливість, маленький Лідії було всього кілька місяців, і Мері ще одужувала після важкої вагітності. Крім того, Бог дав їм великий успіх у служіння



в Бристолі. Подружжя довго молилося, щоб Бог допоміг їм зробити правильний вибір і спрямував їх туди, куди хотів Сам.

І Бог відкрив їм, що вони більше потрібні в Бристолі, де за два роки на вернули до Христа близько 200 людей. Про давню мрію довелося забути назавжди. Джордж і Мері завжди глибоко співчували бідним. Щоранку вони роздавали хліб злидарям, яких набирався біля їхнього дому від 60 до 80. Сусідам це не дуже подобалося, і через численні протести довелося припинити цю їхню роботу. Соість не переставала мучити подружжя. Особливо хвилювала їх доля дітей. Тому десь за п'ять місяців вони відкрили перший притулок для сиріт.

З часу одруження Мюллери вирішили жити лише вірою й ні в кого не просити грошей. Бог забезпечував їх усім необхідним, хоча іноді їхня віра дуже випробовувалася. Утримувати вірою цілий притулок було кроком, який перевершував рішення утримувати маленьку сім'ю.

Проте Джордж залишився вірним своєму рішення й ніколи не просив грошей, хоча й ніколи нічого не робив без сповіщення громадськості про свої дії. Розробивши ту чи іншу програму, він затверджував її з громадою, а потім у місцевій газеті розміщав відповідне повідомлення та роздавав інформаційні листівки. За першим притулком, який відкрився

у квітні, у жовтні того ж року було відкрито другий. Невдовзі третій, потім – ще один. Так під опікою Мюллерів зібралось понад дві тисячі дітей.

Мері виконувала безліч обов'язків – закуповувала все потрібне, займалася кухнями та їдальнями, забезпечувала порядок у спальнях, палатах для хворих і школах при притулках, відповідає за підбір тканин для пошиття одягу та постільної білизни. Немало обов'язків було й на Джорджеві. Він настільки перевтомлювався, що зривався емоційно й іноді йому було соромно, що він погано справляється зі справами й безпідставно дратується. У своєму щоденнику він писав: «Сьогодні вранці я осоромив Господа дратівливістю щодо своєї дорогої дружини. І це після того, як піднявся з колін після молитви, у якій славив Бога за таку жінку!».

Перевтома невдовзі дала про себе знати – і лікарі сказали, що лікування без відпочинку не має змісту. Джордж на п'ять місяців поїхав відпочивати. Певний час Мері супроводжувала чоловіка, але, оскільки вона знову була вагітна, подружжя вирішило, що їй краще повернутися додому. Здоров'я Джорджа покращилося, проте без Мері він, як писав у щоденнику, його гнітили спокуси: «Я відчуваю, що через самотність, проблеми зі здоров'ям і те, що мій розум зараз нічим не зайнятий, сатана отримує наді мною гору». Господь відповів на його молитви – і невдовзі Мері приїхала до нього. Це був момент, коли він повною мірою переосмислив роль дружини у своєму житті.

На початку подружнього життя Джордж не палав пристрасними почуттями до Мері. Він сприймав її як неминуче ярмо, яке треба нести все життя. Проте з часом їхній шлюб став чудовим союзом – їхня любов зростала разом із збільшенням спільної праці й молитов. Джордж писав: «Вона ніколи не відповідала мене від Божих шляхів, але завжди прагнула підбадьорити мене в Господі».

У чому ж секрет їхнього сімейного щастя? У Джорджа була відповідь і на це питання. Мері була істинно віруючою людиною, і вони «дуже підходили один одному», але «цього було б недостатньо для постійного сімейного щастя... якби не ще щось». Джордж впорядкував свої думки щодо цього й виклав їх по пунктах:

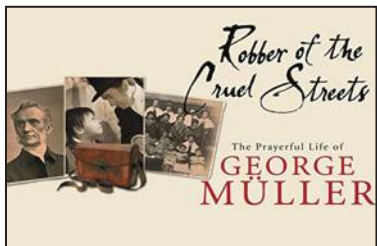
«1. Ми обоє... мали одну мету в житті й лише одну – жити в Христі.

2. Ми мали благословення величезної праці... Божою благодаттю ми віддали себе цій праці, і це сприяло нашому щастю... Наші ранки ніколи не затмарювалися невпевненістю щодо того, як нам провести день і що робити.

3. Хоча ми завжди були дуже зайняті, ми не дозволяли цій зайнятості заважати нам дбати про свої душі. Перш ніж взятися за справу, ми завжди молилися й читали Священне Писання.

4. І нарешті (і це найголовніше) – протягом багатьох років, напевно, 20 чи навіть 30, окрім наших молитов кожного окремо й сімейних молитов, ми регулярно молилися удвох».

Очевидно, на початку подружнього життя Мюллери не молилися разом. І такі молитви стали тим фактором, який най-



більшою мірою змінив їхню сім'ю.

«На мою думку, – писав Джордж, – це секрет не тільки довгого сімейного щастя, але й взаємної любові, яка ставала дедалі більш живою й палкою, дедалі більш міцною, ніж у попередні роки нашого шлюбу».

За книгою «25 дивовижних шлюбів».

ДЕНЬ ПОДЯКИ БОГОВІ-

Свято Подяки Господу, що відбулося у Києві 15 вересня, за останні три роки стало улюбленим для багатьох. Коли сотні тисяч віруючих людей з'їжджаються звідусіль, щоб разом дякувати Богу, створюється дійсно незабутня атмосфера.

Цього року графік святкування дещо скоротили в часі: намети з презентаціями служб Церкви, а також інші локації на Хрещатику розпочали працювати опівдні, денна концертна програма RodyakaFest стартувала о 13.00. Тож очікувати на головне дійство дня – святковий концерт, під час якого старші служителі євангельських Церков України разом з усім народом несли подячні молитви Богу, було комфортніше, ніж у попередні роки, коли

програма розпочиналася о десятій ранку.

Водночас гості й волонтери встигли по-справжньому насолодитися атмосферою свята. Адже зайнятися тут було чим! Близько півсотні локацій чекали на дорослих і маленьких відвідувачів.

Однією з перших локацій, до якої ми підійшли, був стенд Українського Біблійного Товариства, на вітрині якого лежали десятки різноманітних видань Біблії. Поряд зі стендом – столи, за якими волонтери запрошували долучитися до унікального проекту УБТ – створення рукописної Біблії. Цікаво, що людям, які вже мали нагоду вписати вірш Євангелія раніше, відмовляли – усе має бути за правилами. Тим паче, що проект написання унікального рукописного фоліанту вже прямує до завершення.

«Окремі книги Писання роздали в різні регіони – Харків, Херсон, Львів та Київ. У Львові, наприклад, уже все написали», – розповіла одна з волонтерок

Ольга Євгенівна. За її столиком переписували книгу Єзекіїля, 39-й та 40-й розділи.

Наступним місцем, яке ми відвідали, став намет «Дякую за Україну», присвячений капеланському служінню. Там на відвідувачів чекала галерея із репортажних фото з передової – капелани різних конфесій та релігій (є й мусульмани) під час служіння з військовими. Усі охочі могли за столиком поспілкуватися з капеланами. Один з них, Олексій Сатенко з Києва, привітно зустрів нас та розповів про експозицію.

«Дякуючи Богу за державу, ми не можемо обійти питання війни на сході, – каже капелан. – Як би її не називали (чи громадянська війна, чи війна з Московією), факт залишається фактом: де збройний конфлікт, там поранені й загиблі. Завдання капелана – донести духовні істини до людей, які опинилися в таких умовах».

Досить людно виявилось біля невеличкого намету «Світлого радіо Еммануїл». Як, власне, і у просторому наметі із написом «Дякую за здоров'я», де розташувалося медичне служіння церкви АСД. Найбільше людей, мабуть, привабило безкоштовне УЗД.

«Окрім ультразвукового дослідження, у нас роблять антистресовий шведський масаж спини, – повідомляє одна з господинь намету лікар-стоматолог Валентина Шабранська. – Ми розповідаємо людям про санаторії з вегетаріанським харчуванням та системою очищення організму. Ще міряємо тиск та проводимо обстеження за допомогою пульсоксиметра – пристрою, що вимірює кількість кисню в організмі та пульс».



СВЯТО ВІДКРИТИХ СЕРДЕЦЬ

На питання, чи було цього дня виявлено якісь патології, лікар Артем Кравченко відповів: «Так, під час ультразвукового дослідження щитоподібної залози кільком людям ми порадили звернутися для подальшого обстеження, декому надавали рекомендації. Були люди із порушеннями артеріального тиску».

Однак, за його словами, цього дня на Хрещатику було багато людей з гарним тиском, гарним здоров'ям і настроєм.

У наступному великому наметі із написом «Дякую за сім'ю» розташувалася презентація сімейного служіння євангельських Церков, там же працювало кафе та розмістилася лаунж-зона. А на локації «Дякую за свободу» учасники свята могли ознайомитися із презентацією центрів реабілітації та тюремного служіння.

Незабутніми моментами на PodyakaFest для багатьох стали творчі, мистецькі та спортивні виступи для дітей та дорослих, виступ від клубу Суперкнига, силове шоу від Артема Чаплигіна та родео-шоу від чемпіона світу із заарканювання телят Джефа Копенгейвера. А на завершення денної програми – масштабний флешмоб за участю 300 волонтерів, які вишикувалися у формі слова «Дякую».

У приміщенні мерії відбулася урочистість за участю пасторів Церков та представників міської влади. Вітаючи присутніх, ведучий заходу, старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко, який нині головує у РЄПЦУ, зауважив, що за 28 років незалежності в духовному та релігійному житті нашої країни сталися великі зміни на краще. Свідчення тому – хоча б цей, третій за чергою, Всеукраїнський день

подяки. У своїх виступах старші служителі Церков також говорили про виклики, з якими стикається сучасна Церква, та про інструменти, за допомогою яких можна впливати на світ сьогодні.

Чудовий букет талановитих християнських виконавців у супроводі оркестру прикрасив вечірню програму свята. Серед них – Людмила Петрусенко, Дарина Кочанжи, Анастасія Яценко, В'ячеслав Рибіков, саксофоніст Андрій Чмут та інші.

Як і належить, на свято урожаю старші служителі Церков здійснили подячну молитву за хліб, воду і Слово Боже. Ще дякували за сім'ї, молили-ся за встановлення миру на нашій землі та владу.

У заключній проповіді старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко, зокрема, сказав: «У нас є тисячі причин, щоб дякувати... Бог благословив Україну

– понад 70 мільйонів тонн зерна зібрали наприкінці року. Вірю, земля даватиме ще більше після нинішнього Дня подяки...

Та кожен з нас має безсмертну душу, яку звичайним хлібом і водою не задовольниш. На перший план людина має ставити духовні речі. Якби український народ повернувся лицем до Бога, у нас не було би таких катастроф і трагедій. І в цей День подяки ми хочемо прославити Бога найперше за Хліб, який зійшов з неба, за Ісуса Христа, Сина Божого!» – наголосив старший єпископ.

Відеозйомку свята вів телеканал «Надія», який транслюватиме усе, що відбувалося, уже в змонтованому вигляді.

Ірина Боровкова

УЧИТЕЛЬ, ЯКИЙ НЕ БОЯВСЯ ТРУДНОЩІВ

Життя англійського місіонера в Індії і перекладача Біблії на понад 50 мов цієї країни повне глибокого драматизму. Зі злиденного англійського ремісника Кері перетворився на почесного університетського професора. Він вплинув на розвиток освіти, науки, суспільних інститутів великого густонаселеного регіону Індії, його ідеї змінили мислення співвітчизників в Англії і дали поштовх служінню молодих місіонерів у східному світі.

Приклад Вільяма Кері й сьогодні продовжує надихати місіонерів по всьому світу.

Вільям Кері народився 17 серпня 1761 року неподалік Нортгемптона в Англії в незаможній родині ткачів-надомників. У сім'ї було п'ятеро дітей, з яких Вільям – найстарший. Хлопець рано виявив здібності до мов та природничих наук. Коли Вільяму минуло шість, його батька призначили псаломником у парафії й учителем у сільській школі, тому Вільям отримав доступ до книг. Невдовзі він вже розумів латину, англійську, французьку, грецьку та давньоєврейську мови. Вільям любив природу й планував працювати садівником, проте в нього вияви-

ли полишала Вільяма. Він молився й досліджував біблійну концепцію з цього питання. Поступово переконався, що закордонні місії – головна сфера відповідальності Церкви. У XVIII ст. вважалося, що Велике доручення було дано лише апостолам. Кажуть, що, почувши заклик Кері заснувати місію серед язичників, баптистський служитель Джон Райланд-старший (1723–1792) мовив: «Юначе, сядьте! Якщо Бог побажає повернути язичника, Він зробить це й без вашої допомоги!».

1792 року шкільний учитель, чоботар, благовісник і пастор виклав свої думки на папері у маніфесті під назвою «Дослідження питання про обов'язок християн використовувати всі засоби для навернення язичників», Епіграфом став біблійний текст: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15).

Із винаходом морського компаса віддаленість місць проживання язичників, на думку Кері, перестала бути проблемою для місіонера. Під час подорожі до Індії самому Вільяму, його сім'ї з трьома малолітніми дітьми та новонародженим немовлям доведеться провести в морі всього лише якихось п'ять місяців, не заходячи в жоден порт. Та місіонер не вважав це серйозною проблемою...

Він був переконаний, що міжнародна торгівля і її транспортні можливості покликані сприяти поширенню Євангелія. І місіонери повинні подолати свій страх загинути від рук дикунів, тому що наше життя цілком залежить від Бога. А ненависть язичників до християнства найчастіше спричинена вадами номінальних християн.

З надзвичайним оптимізмом він розмірковує про іноземні мови: «Добре відомо, що не потрібно виняткових здібностей, щоб вивчити впродовж року або максимум двох мов будь-якого народу на землі настільки, щоб бути спроможними передати ті думки й почуття, які нам потрібно».

Кері стверджує, що Велике доручення – це наказ для всіх поколінь християн.

Після публікації книги Кері звернувся до групи священників на зборах Баптистської асоціації в Ноттінгемі, де процитував аудиторії уривок із Іс. 53:2-3 і виголосив тепер уже відомий вислів: «Чекайте великого від Бога; намагайтеся робити велике для Бога».

Наступного дня священники вирішили заснувати Баптистське місіонерське товариство. Ендрю Фуллер став його першим секретарем, а першим місіонером – Джон Томас, який поїхав в Індію як лікар Королівського флоту. Кері негайно запропонував себе новому товариству в ролі «відповідного супутника» для Томаса.

До перемог – через кризи

Вільяму було 32 роки, а Дороті – майже 38. З ними були четверо їхніх хлопчиків: дев'ятирічний Фелікс, шестирічний Вільям, дворічний Пітер і новонароджений Джавіс. Ще одна дитина, дівчинка Люсі, померла за два роки до цього.

У листопаді 1793 року сім'я дісталася Бенгалії й оселилася в Калькутті. Час їхнього прибуття не був вдалим для початку місіонерської роботи. Ост-Індська компанія поставилася до місіонерів вороже, тому Кері з сім'єю вирушили вглиб країни. У пошуках роботи Вільям був змушений переїжджати сім разів.

Не маючи змоги дозволити собі щось краще, родина оселилася в болотистому малярійному районі, де жили жебраки та злочинці, харчувалас. Незабаром Дороті

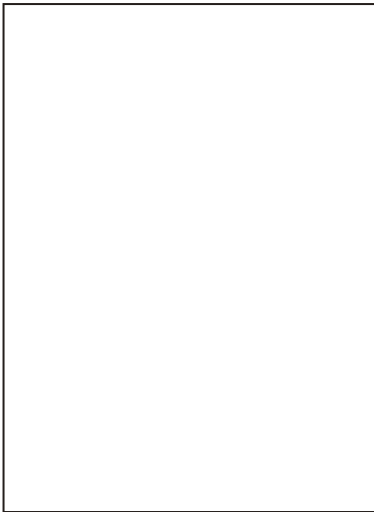


й двоє старших синів захворіли на дизентерію, а Вільям – на малярію. Потім на дизентерію захворів і п'ятирічний Пітер. Він помер буквально через кілька днів. Після того, як Дороті поховала свою третю дитину, її розум затьмарився. Настав найважчий період у житті Вільяма. Місіонер упав у депресію. Як він міг вивчати бенгалі, коли його мучила така сила проблем?

Вільям влаштувався на роботу на фабрики. Удень працював, щоб забезпечити сім'ю, а ввечера сидів над перекладами Біблії. Через виснажливий психічний розлад дружина вже давно перестала бути помічницею у служінні, а її стан був додатковим тягарем для Вільяма. Згодом Кері писатиме в Англію про вимоги до майбутніх місіонерів: «Абсолютно необхідно, щоб їхні дружини настільки ж палко прагнули служити». Іноді в Дороті наставали періоди просвітлення. 1796 року народився ще один хлопчик, Джонатан.

Найбільша радість і трагічна втрата

Нова епоха місіонерської діяльності в Індії розпочалася 1799 року, коли в Серампур за 14 миль від Калькутті прибула група з восьми місіонерів. Вільям разом із родиною поїхав туди. Роботу довелося залишити, але він розумів, що працювати в команді буде набагато краще й ефективніше. Крім того, один із новоприбулих



місіонерів був друкарем, а інший – шкільним учителем. Усім разом було б набагато простіше піклуватися і про дітей, і про хвору дружину. Дороті Кері померла 1807 року у віці 51 рік.

За непрості 14 років в Індії Вільям Кері став професором зі санскритської і бенгальської мов у коледжі Форт-Вільямс, 1801 року завершив переклад Нового Завіту бенгальською мовою, 1803 року заснував самостійну місіонерську організацію. 1805 року опублікував перший підручник із граматики індійської мови маратхі. 1807 року Університет Брауна присудив йому ступінь доктора богослов'я.

Але найбільшою його радістю було навернення нових душ до Христа. «Учора я з неймовірною радістю позбавив Ганг язичницького ореолу святості, охрестивши в ньому першого індійця і мого сина Фелікса».

Зпрацювали школи, було організовано друкарню, постійно тривала перекладацька робота. Під час перебування в Серампурі Кері переклав всю Біблію на бенгальську, оріську, асамську мови, санскрит і маратхі. За 42 роки безперервного перебування в Індії Кері з товаришами переклав Біблію на 26 індійських діалектів, а Новий Заповіт – на 52 місцеві говірки.

До 1818 року, після 25 років роботи місії в Індії, 600 новонавернених отримали хрещення, а кілька тисяч осіб відвідували богослужіння та заняття з

вивчення Писання.

Одним із найбільших досягнень Кері було заснування коледжу для підготовки місцевих проповідників у Серампурі 1819 року. У перший рік набрали 37 індійських студентів.

1808 року Кері оголосив про заручини з леді Шарлоттою Румор. 13-річний шлюб із нею для Кері виявився щасливим. Увесь цей час він був закоханий – можливо, вперше у своєму житті. Шарлотта була безцінним помічником для Кері в його перекладацькій діяльності, а також зуміла налагодити близькі стосунки з хлопчиками.

1821 року Шарлотта померла. Через два роки, у віці 62 років, Кері, який не уявляв свого життя поза шлюбом, одружився знову – з Грейс Хьюз, вдовою, на 17 років молодшою за нього. Кері хвалив її за «постійну й неослабну турботу й відмінний догляд» за ним під час його частих хвороб.

Однією з найбільш трагічних втрат, яких зазнав Кері за свої 40 безперервних років в Індії, стала загибель його рукописів у пожежі 1812 року. Його величезний багатомовний словник, дві граматики й повна версія Біблії згоріли у вогні. Кері сприйняв це як суд Божий і почав усе спочатку зі ще більшим завзяттям.

Незвичайні можливості звичайної людини

Вільям Кері заснував понад сотню сільських шкіл. Згодом серампурський коледж отримав статус університету й на сьогодні тут можна освоїти 21 спеціальність. Кері домігся заборони дитячих жертвоприношень і похоронного ритуального звичаю саті (спалення вдови разом із покійним чоловіком).

Життя Кері переконливо ілюструє необмежені можливості звичайнісінької людини.

У четвер, 12 червня 1806 року, втомлений від денної праці, о дев'ятій вечора Кері сидів за письмовим столом при мерехтливому світлі олійної лампи й писав на батьківщину: «Сьогодні я встав за чверть шоста, прочитав один розділ із Біблії єврейською, і час, який залишився до шостої години, присвятив особистому спілкуванню з Богом, а потім провів сімейну молитву зі слугами бенгальською мовою. За чаєм я почитав трохи перською з місцевим помічником Мунши. Перед сніданком прочитав уривок із Писання на хінді. Відразу після сніданку разом із браміном сів за переклад Рамайяни (індійський епос) із санскриту... і продовжував цю роботу до десятої години, після чого відправився в коледж, де виконував свої обов'язки (викладача бен-

шостої сів із браміном вивчати мову телугу. Увечері до нас зайшов містер Томас, о сьомій годині я почав оформляти свої думки для проповіді й о пів на восьму виголосив проповідь англійською. О дев'ятій годині парафіяни розійшлися. Я сів писати тобі, а після цього завершу вечір читанням розділу з грецького Нового Завіту, а потім віддам себе Богу. У мене ніколи не буває зайвого часу, хоча заняття можуть бути різними».

Вільям перекладав англійською класичні твори індійської літератури, а також займався своєю улюбленою ботанікою. На його честь навіть було названо рослину «карея деревоподібна».

«Я вмію працювати, і цілорісі я зобов'язаний усім»

Незадовго до смерті Кері просив свого товариша шотландського місіонера в Індії Олександра Даффа: «Містере Даффе, ви багато говорили про доктора Кері та його роботу. Після того як мене не стане, будь ласка, не кажіть більше нічого



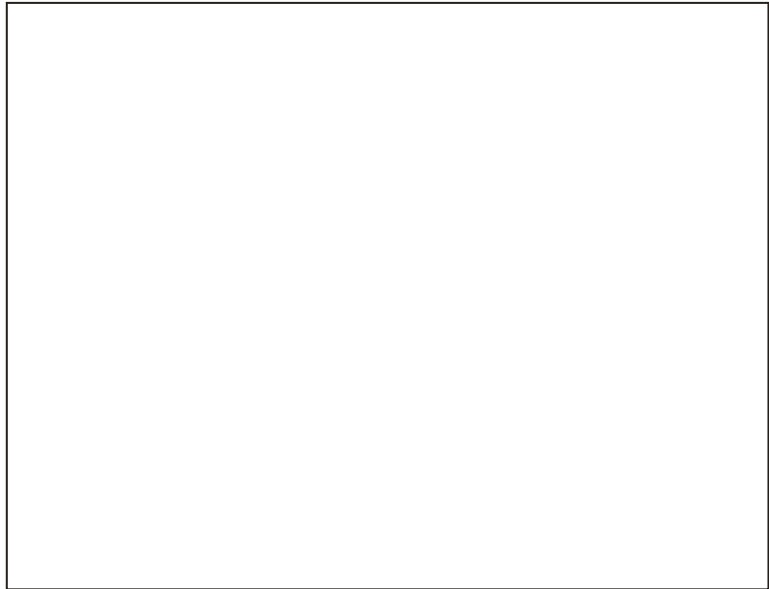
про доктора Кері, а лише про мого прекрасного Спасителя».

Кері помер 1834 року, залишивши значний слід в історії Індії та всього місіонерського руху. Він випередив свій час у місіонерській методології. Кері з повагою ставився до індійської культури й не намагався замінити її на західну. Його метою було побудувати місцеву церкву за допомогою місцевих проповідників, забезпечивши її Святим Письмом рідною мовою.

Сьогодні в Серампурі у мальовничому садку біля могил Вільяма Керрі, його дружин, дітей та соратників квітнуть прекрасні білі плюмерії. Високий різьблений пам'ятник поставлено на честь Дороті Кері. На могилі ж самого Вільяма, праворуч від пам'ятника Дороті, – лише скромна надгробна плита, підфарбована полущеною фарбою цегляного кольору.

Безцінні рукописи професора лежать у музеї на звичайній полиці, де кожен відвідувач може торкнутися їх руками. Розірвані листки або зламані деталі інтер'єру двоохотрічної давнини простакуваті охоронці музею лагодять за допомогою канцелярської клейкої стрічки...

Але для Вільяма це зовсім не важли-



во. Він не шукав почесностей, тому що понад усе прагнув справжньої нетлінної винагороди від Спасителя. Він одержав її на небесах у вигляді сотень і сотень спасених душ індусів, котрі повірили в Боже Слово, прочитавши його завдяки не завжди досконалим перекладам ди-вакуватого професора Кері.

Тетяна Артерчук.

ли алергію на сонячне світло. Тому з 14 років хлопця віддала в учні до чоботаря.

Духовні пошуки Вільяма розпочалися з випадку, коли він витратив гроші свого майстра, а потім намагався обдурити його за допомогою фальшивої монети. Господар його розкусив. Після цього юнак серйозно задумався над своєю гріховністю і потребою в покаянні й живих стосунках із Богом. Він почав читати Біблію.

5 жовтня 1783 року Кері хрестився в баптистській церкві, а вже 1785 року отримав посаду шкільного вчителя в селі Моултоні, де був обраний пастором місцевої церковної громади. Водночас Вільям продовжував працювати помічником в іншого майстра. Коли цей майстер помер, Вільям узяв на себе турботу про майстерню й сім'ю свого покійного учителя. Він працював з ранку до ночі. Удень робив взуття, а ввечерами викладав у школі. І знаходив час, щоб вивчати Боже Слово, проповідувати в неділю й благовістити людям у своєму й у сусідніх селах.

Якось Вільяму потрапила до рук книга «Подорожі капітана Кука». Він дізнався, що народи, які живуть на далеких островах, ніколи не чули про Христа і що люди вирушали в ті країни, щоб розбагатіти або прославитися, але ніхто задавався ціллю розповісти жителям далеких країн про Спасителя. Це засмутило Кері. Він намалював карту світу й повісив її у своєму будинку. На цій карті він позначав, скільки людей проживає в різних країнах світу, якою мовою вони говорять і яким богам поклоняються.

У 19 років Вільям Кері одружився з Дороті Плекетт. Дружина не поділяла ди-вакуватих захоплень Вільяма. Вона була на п'ять років старша за чоловіка. Часті переїзди й злидні викликали в неї невдоволення. Коли в сім'ї з'явилася перша донечка, усе, здавалося б, почало налагоджуватися, проте через рік дитя померло, а Вільям тяжко захворів, і сім'я опинилася на межі голоду.

«Юначе, сядьте!»

Думка про язичників у далеких країнах

СЛАВА ХРИСТОВА

Церква Ісуса Христа, яку Він придбав із такою любов'ю і через такі страждання, призначена, за задумом Божим, для найвищої слави, до якої вона і прямує. Церква складається з мільйонів місцевих церков, де кожна виконує місію і доручення у своїх обставинах. Бог долучає до Церкви різних людей, наділяючи їх особливими, унікальними дарами для виконання Його намірів.

Абсолютно нерозумно говорити зверхньо про церкву, частиною якої ти є. Коли втрачаються дружелюбність у взаєминах і любов, це означає, що вже посаджене гірке насіння і потрібне покаяння. Абсолютно неприпустимо нехтування зібраниями, де ми, крім прославлення Бога і настанови Словом, зміцнюємо взаємозв'язки для зростання в любові: «Щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого

блуду, щоб були ми правдомовні в любові, і в усьому зростали в Нього, а Він – Голова, Христос. А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допомічним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будівництво самого себе любов'ю» (Еф. 4:14-16).

Христос, давши всі настанови, іде до Отця. Апостоли й усі учні, отримуючи настанови від Духа Святого та будучи Ним керовані, засновують місцеві церкви. Минає зовсім небагато часу, і Христос через Івана дає оцінку пасторам і церквам.

Це дуже ясно простежується в Об'явленні Івана. Оцінка та зауваження абсолютно нескхожі. Кожна церква перебуває у своїх обставинах, і наука для кожної – своя.

Спасення людина – це наново створена людина. Людина, якій було чужим і огидним усе Боже, яка ворогувала із Божим, тепер з любов'ю і радістю підкоряється Йому і вважає величезною честью служити Богові.

«... Вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого імення, що назване не тільки в цій віці, але й у майбутньому. І все впокорив Він під

ноги Йому, і Його дав найвище за все – за Голову Церкви, а вона – Його тіло, повна Того, що все всім наповняє!» (Еф. 1:21-23).

Христос, Який упокорив Себе до смерті, підноситься до найвищого положення у вічності. І підноситься з Церквою, яка – Його Тіло. Іншими словами, з нами, дітьми Божими. Ось куди Господь заохотів увести спасених!

Та повернімося до семи церков Малої Азії. Комусь обіцяно «білий одяг», комусь – «білий камінь із новим ім'ям», або бути «стовпом у храмі», або «влада над язичниками», або «вінець життя», або «сісти на престолі». Іншим Бог обіцяє: «А імення його Я не змию із книги життя», «переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю».

У всіх – різні обставини, труднощі, обітниця, але є дещо спільне: Його Церква – Церква переможців. Він не сприймає вибачень, пояснень, але очікує від славної Церкви, від Своїх покликаних до такої неімовірної слави, на таку висоту, – перемоги. Він усе для цього зробив, усім забезпечив, усе надав, відкрив доступ до всієї Своєї сили.

Церква стикається з величезним опором. Проти неї виставлена вся міць і сила всього світу сукупно із найуїдливішим наклепом, глузуванням, відвертою брехнею, приниженням, репресіями. Але Його Церква – переможниця. І Христос має право очікувати на перемогу. Він перший пройшов через усе це і вийшов переможцем. І Він – у нас, щоб ми Його силою перемагали. Ось простий секрет перемоги: «Більший бо Той, Хто в нас, аніж той, хто в світі».

Багато хто може сказати: «Тобі легко говорити. Ти пожив би з моїм невірним чоловіком... дружиною... У тебе вже діти дорослі, а в мене підлітки... Нас десятеро живе у двох кімнатах... Мої сусіди мене вже дістали... Ми в постійній скруті».

Але ж ми розуміємо, що це не причини. Причина в тому, що ми недостатньо збагатилися благодаттю для кожного випробування. А може, це й не випробування, а наслідок нашого небажання слідувати повчанням Божому. Адже «нам даровано все потрібне для життя і благочестя».

У Посланні до ефесян описана приголомшлива перспектива Церкви. Ще на землі Церква демонструє мудрість великого Бога, дивну вірність, здатність долати натиски диявола, світу та власної плоти. Але, відкриваючи таємницю Церкви, Дух Святий через апостола Павла попереджає, що шлях до цієї слави – не прогулянка, а шлях боротьби, протистояння, вірності до смерті. І в кінці послання наведено

конкретний заклик озброюватися, щоб встояти і перемогти в найнесподіваніших ситуаціях «дня злого»: «Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, зодягнутись у броню праведності, і взувши ноги в готовність Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже » (Еф. 6:10-17).

Що для нас важливо при розборі конфліктних ситуацій: позиція шанованих осіб, політиків, ЗМІ чи Слово? Чи достатньо Слова Божого в нашому серці, щоб відповісти на будь-який виклик?

Приклад Ізраїлю в Єрихоні не залишає мене в спокої. Тисячі впали під час битви – і жодного серед них ізраїльтянина. Фурор такої величезної перемоги! Чи варто звертати увагу на дрібниці?! Хіба Бога обходять одяг і золото, заховані Аханом? Обходять. Тисячі каються, справа росте. Хіба важливі перед Богом копійки? Хіба важливо Йому, чим я у вільний час займаюся? Важливо.

Церква Ісуса, у якій Він діє, піднесена на таку висоту, що навіть думати страшно. І це реальна висота. Його Церква свята, блискуча, сильна. Це переможна Церква, тому що вона злита в одне ціле з Христом. Вона – Його Тіло.

Коли я вдумуюся в істину про Церкву, то іноді запитую себе: а я належу до цього чуда? Така величезна слава, найвище становище у вічності і... я.

Хочеться власти перед Ним і прошепотіти: «Як незбагненні присуди Твої, всі наміри Твої вище нашої здатності зрозуміти». І ще тихіше додати: «Ти і мене бачиш у цій славі, у присутності неймовірної святості. Дякую, Боже! Дай мені таку милість: углибокому смиренні, у благоговінні та трепеті, без безлічі пустопорожніх слів, просто насолоджуватися Твоею величчю, мудрістю, величезною милістю».

Слава Тобі, Господи, що Ти вирішив створити Церкву, а для цього створив нас і все зробив, щоб нам стати частиною цієї таємниці, і, здобуваючи через нас Свої перемоги, побажав увести нас до вічної слави!

Василь Давидюк.

У ЧОМУ ВИНЕН МОЛОДШИЙ БРАТ?

Християнське братолюбство – основа побудови загальноцерковного служіння Богові і людям, проповіді Євангелія, всіх добрих справ і починань. Не зовсім розумію тих християн, які не прагнуть бути для інших взірцем особистих відносин із Богом та один із одним.

Більшість людей звикла мислити реальними, конкретними образами, а тому для них незрозумілі заяви на зразок: «Ми правильно віримо в Бога, тому йди в нашу церкву, але на людей (тобто на нас) не дивися». Для чого тоді до вас іти? Якщо ви не можете явити людям Бога, то, може, слід Його шукати десь в іншому місці?..

Ісус Христос навчав: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:35). Тому важко повірити, що з тими, які навчають інших, але між собою любові не мають, є Бог.

Апостол Іван по-особливому любив Бога. Як оспівувач Божої любові, він писав про братолюбство: «А хто любить брата свого, той пробуває у світлі, і в ньому спотикання немає. Хто ж ненавидить брата свого, пробуває той у темряві й ходить у темряві, і не знає, куди він іде...» (1 Ів. 2:10-11); «Як хто каже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Ів. 4:20).

У своїх чітких, лаконічних твердженнях він повертається до подій сивої давнини: «Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведності не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить! Бо це та звістка, яку від початку ви чули, – щоб любили один одного, не так, як той Каїн, що був від лукавого, і брата свого забив. А за що він забив його? Бо лукаві були його вчинки, а брата його – праведні. Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить!» (1 Ів. 3:10-13).

Згадаймо ту правдавну історію: «І пізнав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла,

і породила Каїна, і сказала: «Набула чоловіка від Господа». А далі вона породила брата йому Авеля. І був Авель пастух отари, а Каїн був рільник. І сталося по деякій часі, і приніс Каїн Богові жертву від плоду землі. А Авель, – він також приніс від своїх перворідних з отари та від їхнього лою. І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся. І сильно розгнівався Каїн, і обличчя його похилилось. І сказав Господь Каїнові: «Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре робитимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати». І говорив Каїн до Авеля, брата свого. І сталося, як були вони в полі, повстав Каїн на Авеля, брата свого, – і вбив його» (Бут. 4:1-8).

Перші брати, діти перших людей не змогли зберегти нормальні родинні відносини, і кров пролилася. Один загинув від руки іншого. За що – запитує апостол Іван. І дає відповідь: бо лукаві були його, тобто Каїнові вчинки, а братові – праведні.

Правильне життя, правильне ставлення до Бога, до поклоніння Йому стали причиною ненависті лукавого, який продовжував вдавати із себе побожно-го. Кажучи сучасною мовою, Каїн – це

людина, що має вигляд благочестя – тримається релігійних форм та традицій, але сили благочестя відреклася.

Спостерігаючи за невдоволенням Каїна, Бог не залишив його наодинці із гнівом та образою. Він, як люблячий Батько, запевнив: надія є, не все так погано, прощення можливе, поки гріх підвладний тобі, справся з ним, бо все у твоїх ще руках. Каїн не дослухався, пішов іншим шляхом. Для нього легше було перемогти молодшого брата, аніж самого себе.

Молодший брат сьогодні уособлює багато кого – молодших за віком, християнським «стажем», саном, досвідом служіння тощо. То в чому ж він винен перед братом старшим?

Дивно, але факт. У тому, що йому вдається любити Бога сильніше, аніж старшому братові, у тому, що служіння Богові для нього не перетворилося на буденність і механічне виконання обов'язків, що він щирий, невинний перед Богом.

Сьогодні, як і колись, чийсь недбале, неправильне або невдале ставлення до Бога стає причиною ненависті до християн успішних, їх називають фанатиками, занадто праведними і т. ін. Вихід є

– потрібно змінюватися самому. Але біда в тім, що декому цього ніяк не хочеться. Старший радше позбудеться молодшого брата, аніж зміниться сам.

Це самообман, який тимчасово звільняє від докорів сумління, як і старших братів Йосипа, який «... доносив недобрі звістки про них до їхнього батька. А Ізраїль любив Йосипа над усіх синів своїх, бо він був у нього сином старости. І він справив йому квітчасте вбрання. І бачили його браття, що їх батько полюбив його над усіх братів його, – і зненавиділи його, і не могли говорити з ним спокійно» (Бут. 37:2-4).

З цієї короткої оповіді робимо висновок, що наймолодший з братів, Йосип, поводився перед батьком бездоганно. І розповідав батькові про старших братів не з ціллю звинуватити їх, а з надією на зміни. Бог давав юнакові відкриття про особливе його покликання. «І снівся Йосипові сон, і він розповів своїм браттям, а вони ще збільшили ненависть до нього» (Бут. 37:5). «І снівся йому ще сон інший, і він оповів його братам своїм. І зазрили йому брати його» (Бут. 37:9-11).

У результаті брати мали намір вбити

Йосипа, кинути до ями, продали в рабство, розлучили з батьком. І заспокоїлися на роки, хоча особистих проблемне вирішили. Можливо, без Йосипа вони виглядали кращими у своїх очах.

У притчі про блудного сина Ісус Христос також порушував проблему старшого брата. Найкраща одежа, в яку одягнув батько молодшого сина, що голодний, обдертий та знеможений повернувся до рідного дому, перстень на його руці та сандали на ногах, запечене теля, музика та танці – ось що стало причиною гніву старшого брата. І він до дому «ввійти не хотів. Тоді вийшов батько його й став просити його. А той відповів і до батька сказав: «Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, – ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб і приятелями своїми потішився я. Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, – ти для нього звелів заколотити теля відгодоване». І сказав він йому: «Ти завжди з мною, дитино, і все моє – то твоє! Веселитись та тишитись треба було, бо цей брат твій був мертвий – і ожив, був пропав – і знайшовся!» (Бут. 15:22-32).

Знову ми бачимо старшого брата, чие служіння батькові перетворилося на рутину, буденність, звичне виконання щоденних обов'язків та правил. Може, й сумніне, але без задоволення, без емоцій, почуттів, життя. Він перестав відчувати радість від перебування з батьком, посеред сірих буднів вже не міг знайти причин для свята. Щоденна монотонність призвела до того, що причин батьківського смутку старший син також уже не розумів, тому й не сприйняв його радості через повернення молодшого брата.

Якщо ми вчимося стаємо схожими на старшого брата, пам'ятаймо: молодший ні в чому не винен. Можливо, прийшла пора змінюватися нам, старшим.

Ігор Крошук.

Ярл Пейсті

ЦАР, ЯКИЙ БОЯВСЯ ІВАНА

«Ірод боявся Івана, знавши, що він муж праведний і святий, і беріг його. І, його слухаючи, він дуже бен тежився, але слухав його залюбки» (Мр. 6:20).

Не можна читати оповіді про Ірода без трепету та відчаю. Трагічна історія четвертвовласника Ірода – серйозне нагадування про згубну природу гріха.

Життя Ірода свідчить про те, що один невисповіданий гріх здатний утримати людину від Царства Божого і погубити її навечно у пеклі. Така печальна доля людини, про яку сказано, що вона робила щось для виправлення свого життя. Трагедія в тому, що цього було недостатньо.

Як контрастує з Іродом постать Івана Хрестителя! Іван не шукав слави в людей і міг сказати, свідчачи про Месію-Христа: «Він має рости, а я ж маліти» (Ів. 3:30). Іван не створив жодного чуда, але все, що він сказав про Ісуса Христа, було істинним.

Попри те, що Іван не шукав слави у людей, з яким благоговінням слухав його народ! Сказано, що сам Ірод боявся Івана. Ірод був царем, а Іван – скромним проповідником у вбогій одежі з верблужої шерсті. Однак праведність і святість Івана

змусили царя Ірода тремтіти перед ним. «Ірод боявся Івана, знавши, що він муж праведний і святий».

Це добра риса в Іроді. Приємно бачити в людині повагу до праведності, навіть якщо вона сама праведності не має, – ця повага може викликати бажання володіти нею. Ірод поважав людину, в якій знайшов справедливість і святість, а це ще одна позитивна риса. Можна поважати праведність як таку, але людину, яка у ній втілена, зненавидіти.

Ірод боявся Івана і настільки поважав, що певний час беріг його від люті Іродіади, своєї співжительки. Крім того, він слухав Івана, тобто його проповіді. Не часто буває, щоб царі чи правителі слухали євангельські проповіді, а Ірод слухав з великим інтересом.

Ірод не лише слухав слово, а й робив багато чого, про що повчав Іван Хреститель. Скільки в наш час людей, які слухають Слово Боже, але не виконують його. Який печальний їх стан! А Ірод продовжував слухати Івана з великим задоволенням, хоча Іван викривав злі вчинки Ірода. Пророк справив неймовірне враження на царя.

Ірода освітило світло істини, і все ж був один гріх, з яким він не хотів розлучатися. Це зло й погубило його.

Отож попри позитивні риси характеру і навіть певні ознаки покаяння Ірода зі смутком ми маємо вказати на інший бік характеру цієї людини, який і привів його до вічного осудження.

Ірод, люблячи та поважаючи Івана, не повернувся до Господа, на Якого вказував Іван. Іван ніколи не звертав увагу людей на себе, він завжди вказував на Христа. «Ось Агнець Божий», – казав він.

Певною мірою Ірод був послідовником Івана, але, на жаль, не послідовником Ісуса Христа. Можна любити проповідника і захоплюватися ним, і все ж не бути послідовником Христа.

Хай береже нас Господь від такої помилки! Проповідник – це лише вказівний стовп, котрий провадить нас до Ісуса. Ми повинні йти за Христом, Він – основа і завершальний етап усього нашого служіння.

Ще один недолік Ірода – його небажання прагнути до святості. Він поважав святість у житті інших, але в самому собі не мав святості. Як багатозначно назвав його Спаситель, сказавши: «Ідіть і скажіть цьому лисові...» (Лк. 13:32).

Ірод був людиною лукавою, самолюбною, повною хитрості і підступу, боязливым та сором'язливим у присутності високоповажних осіб і зверхнім та злим щодо безпомічних. Іноді зустрічаєшся з такими «лисами». Вони наче й хочуть потрапити у Царство Боже, але люблять ходити шляхом, що веде до пекла.

Ще одна пляма у характері Ірода: він не любив Слова Божого. Він любив і поважав Івана, але сам ніколи не приймав у своє серце Божого Слова.

Скільки людей, як Ірод, охоче слухають Слово, але не приймають його. Вони відносять це Слово до інших, але не до себе.

Плямою, яка оскверняла характер Ірода, була також пожадливість. Він був рабом гріха, повністю віддавшись Іродіаді, дружині свого брата. Він залишив законну дружину, яка протягом багатьох років була його вірною супутницею.

Скільки людей сьогодні стають жертвами цього жадливого гріха перелюбу! Утікайте від найменшого блуду! «Чи візьме людина огонь на лono своє, і одіж її не згорить? Чи буде людина ходити по вугіллю розпаленому, і не попаляться ноги її? Так і той, хто вчащає до жінки свого ближнього: не буде некараним кожен, хто доторкнеться до неї!» (Пр. 6:27-29). Так говорить Слово Боже про цей жадливий гріх.

Кінець життя царя Ірода був печальним. По-перше, він бив проповідника, якого поважав і з задоволенням слухав. За його розпорядженням кати зітнули голову Іванові Хрестителю. Ірод звелів своєму зброносцеві принести голову Івана як жертву своєму гріху.

Людина, яка залишає при собі хоча б один гріх, рано чи пізно позбавить його голос істини.

Можна схвалювати євангельське вчення, йти за ним і, однак, при певних обставинах зненавидіти і переслідувати.

Ірод не лише обезголовив Івана, але віддав на смерть Ісуса Христа. Побачивши Ісуса, дуже зрадів, тому що бажав бачити Його. Він навіть задає Йому безліч запитань, але зауважте: Христос не відповів Йому. Господь більше не мав що

сказати цьому чоловікові.

Не чекай, що Бог скаже тобі щось більше чи щось нове, поки ти не виконав того, що вже тобі сказано.

Зустріч Ірода з Христом закінчилася тим, що цар зі своїми воїнами, принизивши Ісуса та насміявшись над Ним, віддав Його в руки Пилата. Історія свідчить, що через певний час Ірод втратив усе, що мав. Він був хитрою людиною, яка прагнула у будь-який спосіб набути владу і славу, але зрештою сама римська влада принизила його, і він був із соромом позбавлений займаної посади.

Багато хто замість того, щоб йти до Христа, хапався за владу, славу та людські почесні і зрештою втрачав усе – і Христа, і свою душу.

Один чоловік у часи Середньовіччя був ув'язнений за віру в Ісуса. Він дуже плакав від страху через те, що його спалять на вогнищі. Через страх він відрікся від віри. Але опівночі загорівся його дім. І він згорів у власному домі. Загинув, але не за свою віру.

Я впевнений, що жодна людина не скаже, що хотіла б долю, подібну до долі царя Ірода. Але так само впевнено можу сказати, що ти станеш «іродом», якщо не залишиш свій гріх і не приймеш Ісуса Христа.

Якщо ти не хочеш йти шляхом Ірода, то стань на бік Христа, прийми Його і будь Його учнем. Іншого вибору немає: ти служиш або Богові, або дияволу.

ПОГЛЯД З ГОРИ

Обставини в нашому житті і змінюються постійно. Від того, як ми на них дивимося, залежить не тільки наше майбутнє, але і майбутнє тих, хто поруч із нами, тому що наш погляд на будь-яку ситуацію – це духовний погляд.

Ісповідав їх Мойсей розвідати Край ханаанський, та й промовив до них: **Підіть** тут на південь, і **вийдете** на гору, та й **побачите** той Край який він, і народ, що сидить у ньому, чи сильний він, чи слабкий, чи малий він, чи численний? І який той Край, що він сидить у ньому, чи він добрий чи злий? І які ті міста, що він сидить у них, чи в таборах, чи в твердинях? І яка та земля, чи масна вона, чи пісна? Чи є на ній дерево, чи ні? І **будьте відважні, і візьміть** з плоду землі; а дні ці дні виноградною первоплоду» (Числ. 13:17-20).

Мойсей дав розвідникам дуже конкретне завдання:

- піти на південь (у Ханаан);
- зійти на гору;
- оглянути землю: чи вона добра (плодюча), який народ живе на ній (численність, спосіб життя, військова міць);
- взяти з плоду землі (з винограду).

Мойсей не доручив їм оцінити, чи зможе Ізраїль взяти ту землю. В його очах це вже звершилося – земля буде взята, бо так сказав Господь. Мойсей лише доручив їм виконати чотири дії – піти, зійти, оглянути і принести від плодів.

Даючи це завдання, Мойсей також вказує, з яким серцем вони повинні це здійснити – «будьте відважні». Відвага у тяжких обставинах приходить від зосередження на Божому характері, Його вірності обітницям. Саме тому щоб виконати завдання, розвідники повинні були спершу вийти на гору.

Зверніть увагу: річ не в тому, що ти бачиш, а в тому, звідки і як ти на це дивишся. Погляд з позиції послушху Божим цілям, очима, що бачать «невидиме як видиме», дає впевненість у «підставі сподіваного, доказі небаченого» (Євр. 11:1). «Бо ходимо вірою, а не видінням» (2 Кор. 5:7).

Свого часу Мойсей переміг страх саме вірою: «Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царевого, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить» (Євр. 11:27).

Будь-які обставини, усі негативні аспекти землі з гігантським розміром ворога включно можуть стати «спортивним спорядженням» для особистого духовного зростання, якщо дивитися на них з Божої висоти очима віри, мовби «Невидимого бачивши». Це дає непохитність у послушху Божим цілям всупереч обставинам.

Коли ми бачимо перешкоди в досягненні цілей, ворога, що виглядає сильнішим за нас, ми повинні «бути відважними», що дослівно з давньоєврейської перекладається як «свідомо вирішити бачити кінець обітниць, незважаючи на виклик, що стоїть перед вашими очима», знову ж таки, наче «Невидимого бачивши».

Згідно з Писанням, вірою ми пізнаємо, вірою приносимо жертву, вірою отримуємо відкриття, вірою коримося, вірою живемо, вірою отримуємо силу, вірою благословляємо, вірою всупереч вірою Ізраїлю... І взагалі, без віри догодити Богові неможливо (Євр. 11:6).

Тому, зустрічаючись зі злом або складними обставинами, відмовляймося бачити їх тілесними очима зі страхом, а дивимося не на видиме, а на невидиме, бо видиме дочасне, а невидиме вічне.

Дорогий друже! Якими б складними не виглядали твої обставини, довір'яй Отцеві, Який завжди з тобою! Він ніколи тебе не покине, «Він передбачив щось краще» для тебе» (Євр. 11:40).

Валентина Невмержицька.

У наш час стало популярним називатися «вибраним». Усі хочуть бути особливими, виділятися з натовпу, бути унікальними та неповторними. І всі хочуть, щоб це вибання було приємним, приносило додаткові блага і привілеї, повагу і прихильність, владу і вплив.

Чомуś вважається, що вибання – це як удача. Так сталося, що ти вибраний. І вже тому все має складатися добре. Але коли і як ти був вибраний? Де в цьому вибранні Божя воля, а де – твоя участь?

Якщо у вибранні все пояснюється божественною випадковістю або божественною «забаганкою», таким собі «суверенітетом», що не залишає для нас ніякого місця, то ми ніколи не зможемо бути вибраними, не зможемо прийняти вибання; ми завжди будемо сумніватися, було це чи не було.

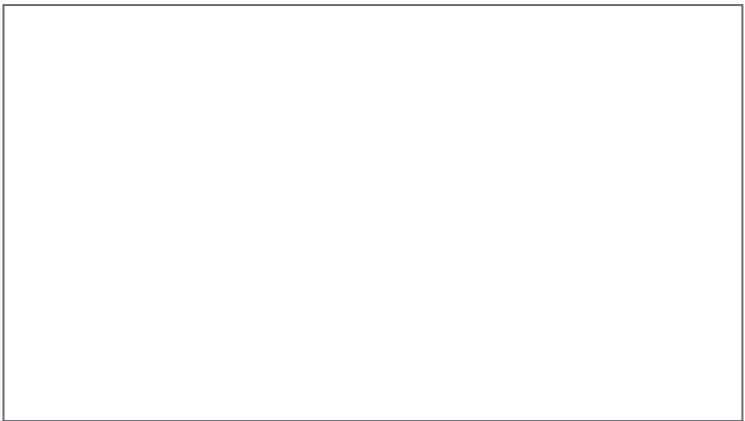
То як Бог вибирає Собі людей? Відповідь знайдемо в історії покликання пророка Ісаї.

Амбіціям місця нема

Тут ми бачимо дві сторони: людську і Божу, Ісаю і Господа. Вони зустрічаються, розмовляють, і в цій зустрічі визначається вибання.

Господь не ховається від людей. Ісаї бачив, що Бог «сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переповнювали храм. Серафими стояли: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!» (Іс. 6:1-3).

Ісаї бачить всю повноту слави і святості Бога. Це наповнює його благоговійним страхом. І він каже: «Горе мені, бо я занапащений! Бо я чоловік



нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Іс. 6:5).

Тут немає жодних амбіцій самовпевненого «вибранця». Ісаї розуміє, що йому немає місця в цій божественній картині. Але серафим очищає його уста розпаленим вугіллям. І це означає, що Бог дає Ісаї можливість говорити і відповідати на запитання; Бог хоче, щоб Ісаї говорив.

І тут починається найцікавіше: «І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? А я відказав: Ось я, пошли Ти мене! А Він проказав: Іди, і скажеш народові цьому: Ви будете чути постійно, та не зрозумієте, і будете бачити завжди, але не пізнаєте. Учини затужавілим серце народу цього, і тяжкими зроби його уши, а очі йому позаклеюй, щоб не бачив очима своїми, й ушима своїми не чув, і щоб не зрозумів своїм серцем, і не повернувся, і не був уздоровлений він! І сказав я: Аж доки, о Господи? А Він відказав: Аж доки міста спустіють без мешканця, і доми без людей, а земля спустошена буде зовсім... І віддалить людину Господь, і буде велике опущення серед землі... І коли позостанеться в ній ще десята частина, вона знову спустошена буде... Але мов з терebinту й мов з дубу, зостанеться в них пень по зрубі, насіння бо святости

пень їхній!» (Іс. 6:8-13).

Співбесіда з Богом

Бог запитує, Ісаї відповідає. Ось так і відбувається вибання і покликання. Без відповіді Ісаї нічого б не було.

«Ось я, пошли Ти мене!». Ісаї говорить це ще перед тим, як дізнається, куди саме йти і що саме говорити. Більшість «вибранців» і «помазанців» відмовилися б проповідувати таку «благу звістку», яку Бог доручив звіщати Ісаї. Це аж ніяк не «євангеліє процвітання». На цьому не зробиш кар'єри і не заробиш достатку.

Та Ісаї, який бачив святість і славу Господа, не сперечається з Богом і не прикрашає Його звістку. Він лише запитує: «Аж доки, о Господи?».

Він не заперечує необхідності суду і кари, скорботи і очищення. Він лише хоче побачити в цьому всьому надію – збережений корінь, святе насіння майбутнього.

Ми подібні до Ісаї в тому, що чуємо сьогодні запитання від Господа: «Кого Мені послати? І хто піде для Нас?». Та чи будемо ми вибрані – залежить від того, що ми відповімо на ці питання, як пройде наша «співбесіда» з Богом.

Відповідаючи Богові, ми вибираємо себе.

Михайло Черенков.

№ 9 (180)

Виходить щомісяця

вересень 2019 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726